

Hồi Thứ Một Trăm Mười

TIẾNG TIÊU THẦN TRUYỀN LẠI THẾ GIAN

Thối ống tiêu đồng thật là mệt sức, Thượng Quan Kỳ mới thổi một hồi đã thở lên hồng hộc. Chàng cất ống tiêu đi, ngoảnh đầu trông ra, bỗng thấy mấy bóng người từ phương chính tây đang vội vàng chạy tới thì không khỏi hồi hộp, nghĩ thầm: Bọn này chưa hiểu là bạn hay là thù. Công chúa Thanh Bình bị ta điểm huyết chưa tỉnh. Vân Trang chúa cùng ân sư ta đang mê man trong việc luyện võ. Bây giờ biết làm thế nào?

Mấy bóng người này đi cực nhanh, Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ thì họ đã gần đến nơi chỉ còn cách chừng bảy trăm trượng.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã nhìn rõ thì chính là Tả Hữu Nhị Đồng, cùng Thiên Mộc Đại sư và bọn Ngũ Anh. Chàng bất giác cả mừng lớn tiếng gọi:

– Tiểu đệ là Thượng Quan Kỳ ở đây.

Tả Hữu Nhị Đồng dừng bước, ngoảnh nhìn bốn phía một hồi rồi cất tiếng gọi:

– Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ từ trên cây nhảy xuống nói:

– Tiểu đệ ở đây mà?

Tả Hữu Nhị Đồng lật đật chạy đến nói:

– May quá! Lại được gặp Thượng Quan huynh ở đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có chuyện chi vậy?

Tả đồng đáp:

– Nếu không tìm thấy Thượng Quan huynh thì anh em tôi khó lòng còn trở về được để ra mắt Bang chúa nữa.

Hữu đồng nói tiếp:

– Liên cô nương đã đem hết những người tinh nhuệ trong bang để quyết chiến một trận với Đông Bình Hầu.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi:

– Bên nào thắng?

Tả Đồng đáp:

– Cố nhiên là bên ta thắng. Liên cô nương diệu toán như thần, (bố trí mai

phục bốn ngã đường), trước tiên đánh cho tan nát những tay cao thủ dưới trướng Đông Bình Hầu rồi mới cùng lão khai chiến. Những người bên ta chiến đấu hăng hái, chỉ đánh một trận đã được toàn thắng. Đông Bình Hầu dẫn năm mươi tên tùy tùng mà chỉ còn lại sáu bảy tên phá vòng vây chạy đi.

Hữu đồng nói tiếp:

– Trận đánh này thật vẻ vang vô cùng, chẳng những đánh lui được một đội quân của Cổn Long Vương mà lại là trận được to nhất trong bao nhiêu trận chiến đấu với phe Cổn Long Vương. Trận này khiến cho đệ tử trong bang càng thêm phần tự tin, chí phấn đấu nổi lên bừng bừng.

Tả đồng lại nói tiếp:

– Thượng Quan huynh! Bang chúa phái chúng tôi đi tìm thấy Thượng Quan huynh và dặn lập tức mời về tổng đường tương kiến. Chúng tôi không dám nói chuyện dông dài nhiều nữa.

Thượng Quan Kỳ nhìn mấy trăm tên áo đen bị điểm huyết nằm la liệt dưới đất không khỏi ngẩn ngơ nói thắm:

– Trong bọn người này hoặc giả cũng có kẻ đầy tội ác thì mình có giết đi cũng chúng oan gì. Nhưng phần nhiều là những kẻ vô tội. Nếu chẳng trắng đen tiêu diệt hết cả thì tàn nhẫn quá, mà tha chúng lại sợ Cổn Long Vương thu dụng hết. Chàng chưa biết quyết định ra sao, trầm ngâm không nói gì.

Lúc này Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình đều đã tỉnh táo, nhìn bọn Tả Hữu nhị đồng đang xuất thần.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên hỏi xen vào:

– Thượng Quan đại hiệp! Phải chăng đại hiệp chưa biết xử trí với bọn này ra sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chính thế! Đại sư có cao kiến gì không?

Thiên Mộc Đại sư nói:

– Liên cô nương xuất thân là môn hạ Cổn Long Vương, hoặc giả nàng có cách đối phó. Chi bằng đem bọn này về giao nộp cho nàng xử trí.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Bọn người này đều do Cổn Long Vương bố trí mai phục trong đám cỏ rậm để ngấm ngấm hộ vệ cho lão, nếu họ không phải là những cao thủ bậc nhất, thì bản lãnh chắc cũng vào hạng khá. Vạn nhất mà Liên Tuyết Kiều không xử trí được họ, tất bị Cổn Long Vương lại lấy đi.

Chàng đang ngẫm nghĩ bỗng thấy thanh âm Thần Tiêu Sinh lọt vào tai nói:

– Kỳ nhi! Ta trù tính giúp người. Người có thể dùng tiếng tiêu để kiềm chế họ, chỉ cần mấy âm điệu rất đơn giản là dẫn bọn họ đi được ngay! Lúc này ta bực

mình không thể mọc cánh để đem sư mẫu và sư muội người đời khỏi nơi đây. Chúng ta không cần phải từ giã nhau nữa. Người dẫn bọn họ đi luôn.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn, trong dạ phân vân không biết làm thế nào cho tiện. Bỗng thấy Vân Cửu Long rảo bước chạy lại khẽ nói:

– Sư phụ dùng phép truyền âm bảo chúng ta phải dời khỏi nơi này ngay.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng nghe thấy rồi, còn đang khó nghĩ đây.

Vân Cửu Long nói:

– Ý sư phụ quyết rồi, chúng ta không lưu người được nữa đâu. Hậu hội còn dài, chờ tru diệt xong Cổn Long Vương, chúng ta sẽ đi tìm người cũng chưa muộn. Đứng trước hoàn cảnh này, ta không nên trái ý sư phụ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vâng. Vậy chúng ta lên đường. Vân đại ca cùng đi với tiểu đệ được chăng?

Vân Cửu Long nói:

– Ta cũng muốn yết kiến Âu Dương Bang chủ vậy cùng đi với nhau cho tiện.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có nên đem công chúa Thanh Bình đi không?

Vân Cửu Long nói

– Nàng trải qua bao nhiêu phen ma chiết, đối với những điều ân oán xưa kia lòng ta đã lạnh nhạt rồi. Ta tự tin rằng đủ sức nhẫn nại, dù nàng có mắng ta mấy câu hay đánh ta mấy quyền ta cũng đủ sức ráng chịu. Hiền đệ ở giữa giảng hòa mấy câu cởi mở oán thù cho. Vậy cứ đưa cả nàng đi!

Ngừng một lát Vân Cửu Long lại nói tiếp:

– Sư phụ đã không muốn cho ta gặp mặt nữa thì ta không nên miễn cưỡng trái ý. Nhưng còn sư mẫu bên kia, chúng ta hãy vào lạy tạ để ngỏ lời từ biệt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vân sư huynh nói phải lắm!

Hai người song song chạy đến trước mặt bà già đang ngồi ngơ ngẩn. Hai người lạy phục xuống nói:

– Sư mẫu! Xin sư mẫu nhận cho bọn đệ tử một lạy này.

Bà già từ từ quay đầu lại, trông hai người một cái rồi ngoảnh đầu nhìn đám mây trắng kia bàng lảng bên trời.

Diệp Nhất Bình thấy hai người phục lạy, cũng phục xuống lạy theo.

Ba người lạy xong đứng dậy. Thượng Quan Kỳ giải khai huyết đạo cho công

chúa Thanh Bình.

Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình thì nhảy vào giữa đám đại hán áo đen phóng chưởng, chỉ thanh như chớp cho bọn họ tỉnh lại.

Công chúa Thanh Bình mở bừng hai mắt nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

– Cổn Long Vương chạy rồi ư?

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão chạy rồi. Bây giờ chúng tôi muốn đến Cùng gia Bang, cô nương định thế nào?

Công chúa Thanh Bình nói:

– Ta cũng đi với người. Bất luận người đi đâu ta có thể đi theo tới đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hay lắm! Chúng ta thượng lộ ngay bây giờ. Đột nhiên chàng để ống tiêu đồng lên miệng thổi.

Thật là kỳ lạ! Bọn đại hán áo đen nghe tiếng tiêu lập tức kéo theo liền.

Vân Cửu Long khẽ bảo Diệp Nhất Bình:

– Diệp huynh! Thượng Quan sư đệ mới được sư phụ truyền thụ cách thổi tiêu này, e rằng chưa được tinh vi bằng sư phụ. Bọn này thần trí mê muội, vạn nhất là không thể kiềm chế được chúng, tất sinh đại loạn. Vậy chúng ta chia nhau đi sát hai bên. Hễ thấy xảy ra sự gì bất trắc là lập tức hạ thủ đánh chết ngay, để tránh khỏi mối đại họa.

Diệp Nhất Bình nói:

– Tiểu huynh xin theo lời.

Tả hữu nhị Đổng cầm kiếm đi trước mở đường.

Thượng Quan Kỳ thổi ống tiêu đi sau hai người. Thanh Bình công chúa theo sát Thượng Quan Kỳ.

Thiên Mộc đại sư cùng bọn Ngũ Anh rút binh khí cầm tay đi đoạn hậu.

Diệp Nhất Bình cùng Vân Cửu Long thì đi kèm hai bên bọn đại hán áo đen.

Thượng Quan Kỳ vừa đi vừa nhìn lại gốc cây lớn ra chiều lưu luyến.

Đột nhiên chàng nghe tiếng sư phụ rót vào tai:

– Kỳ nhi! Con đừng quay đầu nhìn lại nữa. Đi lên! Ta mong rằng tuyệt kỹ về thần tiêu của ta sẽ do con phát huy thêm phần rực rỡ và trường tồn mãi mãi trong võ lâm.

Thượng Quan Kỳ rào rạt trong lòng đôi dòng lệ tuôn rơi lã chã.

Công Chúa Thanh Bình thấy chàng khóc lấy làm lạ hỏi:

– Sao người lại khóc?

Nguyên Thân tiêu Lão nhân sử dụng thuật “truyền âm”, trừ Thượng Quan Kỳ ra không còn ai nghe rõ.

Thượng Quan Kỳ miệng bận thổi tiêu đồng, không nói được mà cũng không ngừng tay lại để lau nước mắt được. Công chúa Thanh Bình lấy khăn trong mình ra giơ những ngón tay ngọc nhỏ nhắn xinh đẹp lên lau nước mắt cho chàng.

Đoàn người rầm rộ đi một hồi đã được hơn mười dặm mà vẫn không thấy bọn thuộc hạ Cổ Long Vương ngăn cản.

Thượng Quan Kỳ thổi tiêu mỗi lúc một thạo hơn. Bọn áo đen bị tiếng tiêu kiềm chế, thuần tính dị thường.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy chân lực hao tổn không kế tiếp được, tiếng tiêu đồng dần dần thấp xuống.

Công chúa Thanh Bình nghe tiếng chàng thở hồng hộc, không nhịn được nói:

– Không thổi nữa, hãy nghỉ một lúc đã!

Thượng Quan Kỳ muốn thổi nữa cũng không được theo lời nàng bỏ ống tiêu xuống.

Công chúa Thanh Bình long lanh cặp mắt cả mừng nói:

– Ủa! Người đã chịu nghe lời ta rồi ư?

Thượng Quan Kỳ thấy tinh thần mình cực kỳ mệt nhọc, thoáng lộ một nụ cười uể oải không nói gì.

Tả đồng đột nhiên xoay mình chạy lại đến gần Thượng Quan Kỳ vưng trường kiếm lên trở vào khu rừng rậm ở đằng xa nói:

– Gần đến nơi rồi! Đại trại Cùng Gia Bang chúng ta ở trong khu rừng kia.

Bỗng thấy bóng người nhấp nhô, trong bụi rậm, mười mấy đại hán áo sắc tro đứng dậy.

Tả đồng biết rằng bọn chúng đã nhìn thấy toán người áo đen đi sau nên sinh lòng ngờ vực. Gã vội chắp tay nói:

– Các huynh đệ! Bọn này là thuộc hạ Cổ Long Vương do chúng ta cướp về. Bọn họ đã bị kiềm chế, xin các vị yên tâm trở về vị trí đi.

Gã vừa nói một câu như vậy bọn áo sắc tro quả nhiên lại ẩn vào đám cỏ rậm. Đi chừng hơn mười dặm nữa thấy ba mươi mấy người ra nghênh tiếp. Đó chính là những phần tử tinh nhuệ trong Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang.

Tả Hữu nhị đồng chạy lại nghênh tiếp cùng nhau thương lượng một hồi. Gã quay trở lại khẽ nói với Thượng Quan Kỳ:

– Tứ Thập Bát Kiệt trải qua một trận chiến bại trước trở về điều dưỡng trong một thời gian. Những người bị trọng thương đưa về đại trại. Còn lại ba mươi sáu

người đổi tên là Tam Thập Lục Hữu, bọn này đã được Đường tiên sinh huấn luyện kỹ càng giữ phép rất nghiêm, các đệ tử Cùng Gia Bang đều đem lòng kính sợ bọn họ.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Họ không cho đi qua chằng?

Tả đồng đáp:

– Bọn họ bảo tiến thêm lên chút nữa là đến gần đại doanh Cùng Gia Bang thì phải lưu bọn áo đen lại. Họ chưa được lệnh dụ của Bang chúa cùng Liên cô nương, không thể cho chúng tiến vào được.

Hữu đồng nói:

– Nhưng lưu họ lại đây, há chẳng nguy hại hơn ư? Không có tiếng tiêu của Thượng Quan huynh kiểm chế thì chúng chẳng khác chi một đàn mãnh hổ.

Tả đồng thở dài nói:

– Tam Thập Lục Hữu giữ phép rất nghiêm mật, không chịu thông cảm cho, thế mới khó chứ?

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Điều đó ta không thể tránh họ được. Bỗng nghe có thanh âm lạnh lạnh gọi to:

– Đại ca về đấy ư?

Một bóng người lướt nhanh như chim ưng, chớp mắt đã đến nơi thính là Viên Hiếu. Gã thiếu niên nửa người nửa vượn này, dường như rất căm hận bọn thuộc hạ Cổn Long Vương. Hai mắt gã nẩy lửa nhìn chằm chặp vào bọn áo đen. Trên đôi mắt đờ đờ sát khí, như chỉ chực ra tay.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Viên đệ! Liên cô nương vẫn mạnh giỏi chứ?

Viên Hiếu đáp:

– Cô nương vẫn như thường. Chúng tôi thường nhắc tới đại ca luôn.

Thượng Quan Kỳ cười nhạt, quay lại nhìn bọn áo đen nói:

– Bọn này đã mất hết năng lực phản kháng, bắt tất phải lo ngại.

Viên Hiếu lấy làm lạ hỏi:

– Chúng không phải là đội thị vệ áo đen dưới trướng Cổn Long Vương ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng đó! Nhưng chúng đã bị ta thu phục rồi.

Viên Hiếu nói:

– Quả có việc ấy ư? Đệ thử lại coi.

Gã rảo bước tiến gần lại. Bọn người áo đen giương mắt tròn xoe nhìn Viên Hiếu. Nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Viên Hiếu giơ tay phải lên phóng chưởng đánh ra.

Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm. Một gã áo đen bị hất tung lên rơi xuống ngoài một trượng, thất khiếu chảy máu ra, chết ngay lập tức.

Bọn áo đen tuy thần trí mê man, song đối với cái chết của người đồng bọn, tựa hồ cũng cảm xúc, đã thấy chúng hơi nhốn nháo.

Viên Hiếu vung cả hai tay phóng chưởng ra liên tiếp. Người bay ra ngoài xa ngã xuống huỳnh huỵch, chỉ trong khoảnh khắc Viên Hiếu đánh chết bốn năm tên.

Thượng Quan Kỳ thấy gã tàn sát ghê gớm, trong lòng rung động, muốn cất tiếng ngăn trở thì Viên Hiếu đã dừng tay nói:

– Sao bọn này không chịu đánh lại?

Tả đồng nói:

– Bọn chúng đã bị tiếng tiêu của Thượng Quan huynh kiềm chế.

Viên Hiếu nói:

– Tôi không tin như vậy.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu Viên đệ không tin ta thử làm cho đệ coi.

Nói xong chàng cầm ống tiêu đưa lên miệng thổi ba hồi.

Bọn áo đen nghe tiếng tiêu lục đục ngổi cả xuống.

Viên Hiếu rất lấy làm kỳ, ngẩn ngơ nhìn bọn áo đen một hồi rồi lớn tiếng nói:

– Đệ về nói cho Liên cô nương hay.

Gã tung người nhảy lên một cái đã vọt ra xa ngoài ba trượng.

Thượng Quan Kỳ thấy Viên Hiếu thân pháp tiến bộ rất mau và hiểu biết hơn trước nhiều nên chàng rất tin cậy gã.

Vân Cửu Long đột nhiên rảo bước chạy lại hỏi:

– Sư đệ để bọn chúng ngồi đây được không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiểu đệ cũng không biết chúng ngồi lâu rồi sẽ ra sao?

Tả đồng nói:

– Chúng ta hãy đi bái kiến Âu Dương bang chúa đã rồi sẽ liệu. Nơi đây có Tam Thập Lục Hữu phòng giữ, dù cho chúng có biến tính cũng không đáng ngại lắm, chúng ta nên đi ngay!

Thượng Quan Kỳ quay lại ngó Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình nói:

– Như thế cũng phải.

Rồi chàng đi trước, mấy người theo sau.

Bọn người vừa đi vào một khu rừng đã trông thấy mấy gian nhà tranh ngay trước mắt.

Thiết Vệ Chu Đại Chí phưỡn ngực đi ra nói:

– Bang chúa không được rảnh, sai tôi ra đón chư vị vào

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bang chúa hiện giờ ở đâu?

Chu Đại Chí đưa tay trở căn nhà cách đó chừng bảy tám thước nói:

– Ở trong tòa nhà tranh kia.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Vân Cửu Long, chưa kịp mở miệng, thì Vân đã cười nói:

– Sư đệ! Chúng ta cùng vào cả.

Mấy người này có địa vị rất cao trong chốn giang hồ, ai cũng tưởng họ giữ vẻ mặt trịnh trọng nào ngờ Vân Cửu Long sau khi trải qua nhiều biến cố, đã phớt bỏ hư danh khách sáo.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Đại ca độ lượng hơn người, tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Vân Cửu Long nói:

– Cái hư danh đã làm cho con người phải lầm lỡ. Ngày nọ nếu ta không để tâm đến cái danh hão, thì việc gì đến nỗi tình thế giang hồ phải lộn xộn như ngày nay.

Đoàn người kéo vào tòa nhà tranh. Trong nhà rất đông người dường như đang thương nghị việc lớn.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn thấy Âu Dương Thống ngồi chủ tọa, kế đến võ tướng Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng, Hà Quả Phụ, Khương Sĩ Ẩn, Thiết Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm, Viên Hiếu, Liên Tuyết Kiều. Ngoài ra còn năm người chưa biết là ai? Trong năm người này thì có ba đại hán trạc tuổi bốn mươi và hai lão già chừng bảy chục.

Âu Dương Thống quay ra nhìn thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy hỏi:

– Mấy vị đây là...

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình thi lễ chào Âu Dương Thống rồi nhìn Vân Cửu Long giới thiệu:

– Vị này ở Giang Nam, nổi danh đệ nhất trang chúa, tên gọi Vân Cửu Long.

Âu Dương Thống đứng dậy, hai mắt chăm chú nhìn Vân Cửu Long nói:

– Vân huynh vẫn mạnh giỏi đấy a? Đệ đã phái người đến bảo trang thăm hỏi.

Vân Cửu Long nói:

– Xin Bang chúa ngồi xuống tiếp tục thương nghị việc lớn, chẳng nên vì câu nệ lễ nghi mà mất thời giờ.

Bỗng thấy Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng, Hà Quả phụ, Thiết Mộc đại sư đều đứng dậy. Cả đến lão Khương Sĩ Ẩn vốn cao ngạo, cũng đứng lên cả. Chỉ có hai lão già bảy mươi là ngồi yên.

Âu Dương Thống nhìn hai lão già, vẻ mặt rất cung kính nói:

– Hai vị đây là lão tiên bối bản bang, biệt hiệu là Lung Á nhị lão.

Vân Cửu Long nghiêng mình khoanh tay nói:

– Vì yêu quái đây rầy trên chốn giang hồ, khiến hai vị lão tiên bối đã quy ẩn lại phải len lỏi vào chốn võ lâm.

Lung, Á nhị lão tuy một châm một điếu, song nhỡn lực hãy còn nhanh nhẹn. Nhị lão tùm tùm cười, nhìn Vân Cửu Long gật đầu thi lễ.

Âu Dương Thống dẫn Vân Cửu Long đi cùng mọi người tương kiến. Ba đại hán trạc tuổi tứ tuần là ba đại hộ pháp lừng lẫy uy danh, rất giỏi võ công cả hai đường thủy lục, nhưng rất ít khi ra khỏi tổng trại Quân Sơn. Thế mà lúc này Âu Dương Thống phải điều động tới đây tức là bao nhiêu tay cao thủ Cùng Gia Bang phải lâm trận hết.

Ở đây chỉ có Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu là ít tuổi hơn cả. Nhưng một người lãnh chức Văn thừa nắm cả then

Chốt trong Bang, còn một người cũng ở địa vị tân khách.

Vân Cửu Long cùng mọi người làm lễ tương kiến xong, từ từ đi đến bên Viên Hiếu nói:

– Viên đệ! Ta thường nghe sư phụ đề cập đến sư đệ được bẩm tính khác thường, võ công tuyệt thế. Bữa nay ta mới được gặp mặt, quả nhiên không sai.

Viên Hiếu chau mày hỏi:

– Ai là sư đệ ông?

Vân Cửu Long cười nói:

– Viên đệ còn ai?

Viên Hiếu nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca! Ông này nói vậy có thật không?

Thượng Quan Kỳ cười đáp:

– Đúng đó! Vân sư huynh tuy nhập môn sau chúng ta, song y giỏi võ rồi mới vào học thêm, vậy tuy y đến sau nhưng vẫn là sư huynh chúng ta.

Viên Hiếu nói:

– Đại ca đã biểu đúng thì nhất định không sai rồi.

Gã khoanh tay thi lễ nói:

– Xin bái kiến Vân sư huynh.

Vân Cửu Long tùm tùm cười, ghé ngồi xuống bên Viên Hiếu, hỏi Âu Dương Thống:

– Không hiểu đệ có được phép nghe các vị bàn kế hoạch không?

Âu Dương Thống đáp:

– Chúng tôi rất hoan nghênh.

Thượng Quan Kỳ lại dẫn Diệp Nhất Bình giới thiệu với mọi người. Diệp Nhất Bình cũng là một vị rất nổi tiếng trong võ lâm, Quan Tam Thắng nghiêng mình nhường chỗ cho lão ngồi.

Thượng Quan Kỳ toan dẫn công chúa Thanh Bình yết kiến mọi người thì đột nhiên thấy cặp mắt nàng trông lên nóc nhà xuất thần, vẻ mặt ra chiều đau đớn âm thầm. Chàng không khỏi giật mình.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn công chúa Thanh Bình rồi hỏi:

– Cô nương đây là ai?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Công chúa Thanh Bình...

Bỗng nghe một tiếng hét lạnh lạnh. Công chúa Thanh Bình đột nhiên nhảy xổ vào Vân Cửu Long.

Viên Hiếu đứng dậy để đón lấy, nhưng bị Vân Cửu Long nắm lại nói:

– Sư đệ bất tất phải can thiệp vào.

Công chúa Thanh Bình xông vào gần Vân Cửu Long, giơ cả hai tay lên tát bôm bốp luôn mấy cái vào mặt Vân Cửu Long.

Cử động gàn dở của Thanh Bình công chúa khiến cho mọi người đều kinh hãi.

Nên biết rằng cử tọa trong nhà này đều là những tay cao thủ. Quần hào vừa trông thân pháp Thanh Bình công chúa đã biết ngay không phải là tay đối thủ của Vân Cửu Long, nhưng chưa hiểu hai người có thù hằn gì với nhau nên không tiện can thiệp.

Công chúa Thanh Bình tát Vân Cửu Long mấy cái rồi, không thấy Vân Cửu Long ra tay trả đòn, nàng thò tay vào bọc lấy lưỡi dao thủy thủ ra đâm vào ngực đối phương.

Vân Cửu Long né tránh rồi nói:

– Cô nương chẳng nên hiểu lầm. Lệnh sư của lệnh huynh đâu có phải chết về tay Vân Mỗ.

Lúc đó Thượng Quan Kỳ đã xông lại, xoay tay thi triển cầm nã thủ pháp, nắm giữ huyết mạch công chúa Thanh Bình.

Công chúa Thanh Bình bỗng òa lên khóc nói:

– Người buông tay ta ra! Ta tự biết mình bản lĩnh thua hẳn xa. Kiếp này ta không có hy vọng giết chết được hấn, bọn người Hán các người còn muốn bênh nhau sao?

Vân Cửu Long nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Thượng Quan hiền đệ buông nàng ra! Nàng ôm mối căm hờn trong dạ, nếu nàng không phát tiết ra được, thì quyết không thể nào hả giận được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư huynh phải cẩn thận đấy. Lưỡi đao trủy thủ của nàng sắc bén dị thường. Sư huynh đừng để nàng đâm bị thương.

Dè đâu xảy ra việc biến chuyển không ai tưởng đến: Công chúa Thanh Bình trở mũi đao lại vừa đâm vào ngực mình vừa lăm bắm:

– Xin gia gia tha tội cho kẻ nữ nhi bất hiếu này...

Vân Cửu Long vội vung tay ra nắm lấy cổ tay công chúa Thanh Bình thở dài nói:

– Công chúa chưa trả xong mối đại thù, sao đã liều mình?

Công chúa Thanh Bình căm giận nói:

– Bọn ta không địch nổi mi thì còn nói chi đến chuyện trả thù?

Vân Cửu Long nói:

– Tại hạ xin đem toàn lực ra để giúp công chúa.

Công chúa Thanh Bình ngơ ngác hỏi lại:

– Người giúp ta báo thù?

Vân Cửu Long đáp:

– Đúng thế! Lệnh sư cùng lệnh huynh tuy có ước hẹn với tại hạ xuống Trung Nguyên đấu võ, nhưng người giết họ lại chính là Cổn Long Vương.

Công chúa Thanh Bình ngưng thần nghĩ ngợi, lặng lẽ không nói gì.

Vân Cửu Long nói:

– Chẳng những lệnh sư, lệnh huynh và bọn tùy tùng hoàn toàn chết về tay Cổn Long Vương, mà cả những tay cao thủ do tại hạ mời đến cũng đều uống mạng vì lão hết. Người thoát chết bữa đó chỉ có mình công chúa và tại hạ là hai người

mà thôi.

Vân Cửu Long vừa nói vừa từ từ nới tay công chúa Thanh Bình ra.

Công chúa Thanh Bình thu đao trủy thủ lại hỏi Vân Cửu Long:

– Lời người nói đó quả thực chẳng?

Vân Cửu Long đáp:

– Xin công chúa nghĩ lại tình hình lúc bấy giờ sẽ rõ là tại hạ không nói dối.

Công Chúa Thanh Bình lại hỏi:

– Người muốn giúp ta báo thù thật không?

Vân Cửu Long đáp:

– Quả vậy! Tại hạ giúp công chúa báo thù tức là báo thù cho mình vậy.

– Tại hạ còn định sau khi giết được hung phạm sẽ thân hành đến chùa Tháp Nhi để giải thích với cô nương về sự hiểu lầm gây ra bởi sự tranh hơi hão huyền.

Công chúa Thanh Bình ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi từ từ lại bên Thượng Quan Kỳ. Nàng lẳng lặng không nói gì nhưng ai cũng hiểu rằng nàng đã tin lời Vân Cửu Long.

Liên Tuyết Kiều lấm lét nhìn công chúa Thanh Bình, đầu mày cuối mắt thoáng lộ vẻ đau buồn, nhưng từ thuở nhỏ nàng đã sinh trưởng nơi thâm hiểm độc ác dị thường, nên từng quen biết nhẫn nại trước những hoàn cảnh đau đớn. Nàng ngấm ngầm nghiền hai hàm lại, nhưng bề ngoài không lộ vẻ gì khác và không nhìn bọn Thượng Quan Kỳ lần nào nữa.

Âu Dương Thống nhìn công chúa Thanh Bình vẫy tay nói:

– Vân đại trang chủ ước hẹn một lời coi nặng bằng non, cô nương cứ yên tâm. Bây giờ mời cô nương hãy ngồi xuống. Chúng tôi còn mấy việc lớn cần phải nghiên cứu gấp.

Công chúa Thanh Bình đảo mắt nhìn thấy hai chỗ chưa có người ngồi liền kéo Thượng Quan Kỳ lại đó.

Thượng Quan Kỳ mới đi được vài bước, đột nhiên dang tay ra, khẽ nói:

– Cô nương lại đó một mình. Tại hạ còn phải ra ngoài nói chuyện với mấy anh em.

Nguyên Thượng Quan Kỳ không có địa vị cao cả ở Cùng Gia Bang. Đây là cuộc hội nghị tối cao trong Bang, làm gì có chỗ ngồi dành cho không.

Công chúa Thanh Bình nhõng nhẽo nói:

– Vậy ta cũng theo người ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương bắt tất phải theo tại hạ ra ngoài vì cô đứng vào địa vị tân khách

ở phương xa đến, vào ngôi mới phải.

Công chúa Thanh Bình tủm tủm cười nói:

– Người không ngồi đó thì ta cũng chả ngồi làm gì?

Nói xong nàng theo Thượng Quan Kỳ lui ra.

Lúc này Tả, Hữu nhị đồng, Thiên Mộc đại sư và Thiết Vệ Chu Đại Chí đều ở ngoài cửa để nghe tin tức.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhớ tới Kim Nguyên Đạo, không nhịn được nữa khẽ hỏi Tả, Hữu nhị đồng:

– Hai vị có thấy Kim Nguyên Đạo đâu không?

Tả đồng đáp:

– Y đi theo Thượng Quan huynh kia mà?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Y đem một người đi nên chưa đến kịp, hay là lại cùng bọn thuộc hạ Cổn Long Vương động thủ ở đâu rồi?

Tả đồng nói:

– Tiểu đệ xem ra thì Kim Nguyên Đạo là một tay cực kỳ kiêu dũng, không hiểu y đem ai đi?

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Công chúa Thanh Bình nói:

– Y đem một vị cô nương đi.

Hữu đồng chau mày nói:

– Anh em tôi đều chưa gặp y.

Thượng Quan Kỳ biết là hỏi nhiều vô ích, cười lạt nói:

– Đó là tại tiểu đệ không trông nom được chu đáo, đành nhận lỗi vậy...

Chàng chạy ra gốc cây ngồi xuống.

Công chúa Thanh Bình dáng dấp rất nhu mì ngồi xuống bên chàng.

Thượng Quan Kỳ trong lòng còn bận nghĩ việc khác, Công chúa Thanh Bình đến ngồi bên mà chàng cũng không hay.

Đột nhiên vẳng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, một người cưỡi ngựa phóng rất mau chạy đến.

Xung quanh khu rừng này đều có bọn đệ tử Cùng Gia Bang phòng thủ rất nghiêm mật. Nếu không phải người bản bang hay người mà họ có ý cho vào, thì khó lòng vào được.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn ra thấy người ngựa chạy thẳng về phía nhà tranh.

Thiết vệ Chu Đại Chí bước ra cản đường hỏi:

– Việc chi?

Người trên ngựa móc phong thơ ra nói:

– Có thơ.

Thốt nhiên người này nghiêng mình đi ngã lặn xuống ngựa.

Chu Đại Chí vội giơ tay ra nắm lấy vai người cưỡi ngựa kéo lên xe thì thấy miệng y chảy máu tươi ra và đã tắt thở rồi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Người này trúng chưởng lực của một nội gia nào đây. Y cầm hãm nguyên khí để giữ nội tâm, không cho thương thế phát động. Vừa đem thơ đến nơi, tinh thần tản đi, thổ huyết ra mà chết.

Chu Đại Chí nhìn ngoài phong bì chỉ thấy đề:

“Cùng Gia Bang Âu Dương bang chúa thân tự mở coi”

Phía dưới không thư danh người gửi chẳng hiểu thơ ở đâu đến.

Gã cúi đầu xem kỹ, không khỏi ngẩn người ra.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chu huynh có điều chi vậy?

Chu Đại Chí trở đại hán nằm chết dưới đất nói:

– Y không phải là người Cùng Gia Bang mà mặc quần áo đệ tử Cùng Gia Bang, lại cưỡi con ngựa truyền tin của bản bang nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có việc ấy ư? Rồi lật bộ áo sắc tro lên coi, thấy bên

trong y mặc một bộ võ trang. Chàng nhú cặp lông mày lẩm bầm một mình.

– Lạ thật.

Lúc này cuộc hội nghị trong nhà tranh vừa bế mạc. Liên Tuyết Kiều và Âu Dương Thống song song đi ra.

Hai người cùng vẻ mặt nghiêm trọng, tựa hồ đương bàn khế với nhau một vấn đề trọng đại. Hai người vừa nghe tiếng Thượng Quan Kỳ lẩm bầm, liền ngoảnh đầu nhìn lại.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc chi vậy?

Chu Đại Chí nói trước:

– Gã này không là đệ tử Cùng Gia Bang, y mặc chiếc áo ngoài của đệ tử

bản bang, lại cưới con ngựa truyền tin của chúng ta và cầm một phong thơ đến.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Lấy thơ cho ta coi.

Tuy thời kỳ nàng ở Cùng Gia Bang chưa được bao lâu nhưng luôn mấy trận nàng đem kỳ mưu ra để thắng địch, nên oai vọng nàng rất lớn. Nhất là vừa đây nàng bố trí mai phục cả mười ngã đường dùng phương thức xa luân chiến, chỉ một trận mà dành cho Đông Bình Hầu một tay ghê gớm dưới trướng Cổn Long Vương bị đại bại, giết được mấy tay cao thủ bên địch, mà Cùng Gia Bang vừa chết vừa bị thương có năm

người. Đó là trận đánh thắng lợi lớn nhất và tổn thương ít nhất trong cuộc giao đấu với phe Cổn Long Vương. Sau trận đánh này truyền ra hết thủy đệ tử Cùng Gia Bang từ trên xuống dưới ai cũng đem lòng kính phục nàng. Vì thế mà dù ngoài bao thơ đã đề rõ “Chính tay Âu Dương Bang chúa mở coi”. Chu Đại Chí vẫn cầm thơ đưa lên Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều lật đi lật lại phong thơ rồi mới đệ trình Âu Dương Thống nói:

– Đây là thơ của Bang chúa.

o O o